

Nr 179.

Af herr **Säfstrand**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående upphäfvande af den skogsstatens tjänstemän tillkommande jakträtt å kronoparkerna m. m.

Ehuru visserligen staten förstätt att i rikt mått utnyttja de möjligheter, som finnas för densamma för att skaffa sig inkomster, återstå dock ännu områden, där staten genom praktiskt förfarande skulle kunna bereda sig möjligheter till ökade inkomster, särskildt i tider, då statens behof af sådana äro ständigt tilltagande. Till ett sådant område hör jakträtten. I vårt land ha länge ägare af jaktmarker, där de själfva icke begagna sig däraf, förstätt att genom utarrendering af dessa bereda sig ytterligare inkomster. Att staten icke begagnat sig af denna möjlighet, beror tydligen på de bestämmelser, som finnas i gällande författningar rörande hithörande ämne. 1808 års jaktstadga stadgar uti II art. 1 §: »Oss tillkommer jakten å våra djurgårdar och kronoallmänningar samt å all annan oss och kronan tillhörig odisponerad jord.» Uti dess 2 § medgifves Konungens befallningshafvande och öfverjägmästare rätt »för egna personer utöfva all annan jakt utom den stora jakten å kronoallmänningar, som under deras tillsyn äro ställda». Vår nuvarande jaktstadga af den 21 oktober 1864 har betydligt utsträckt denna rätt, då vi finna, att enligt bestämmelserna i dess 1 § jakträtten, utom å till Kungl. Maj:ts disposition ställda lägenheter, jämväl å kungsängar, kronoparker och all annan Kungl. Maj:t och kronan tillhörig odisponerad mark, är förbehållen Kungl. Maj:t och kronan. Enligt innehållet uti jaktstadgans 2 § får denna jakträtt utöfvas af Kungl. Maj:t själf och chefen för hofjägeristaten, hvarjämte jakträtten å samma marker med undantag af dem, som äro ställda till Kungl. Maj:ts disposition, medgifves chefen för domänstyrelsen jämte dem som honom åtfölja,

äfvensom för egna personer, Kungl. Maj:ts befallningshafvande samt de till skogs- och jägeristaten hörande tjänstemän hvar inom sitt tjänstgöringsområde. Hvad beträffar skogsstatens ämbets- och tjänstemän, lär denna rätt numera, om ock ursprungligen meningen icke varit sådan, äfven vara förunnad extra dylika tjänstemän. Jämväl skogs- och jägeribetjante äga att å under deras bevakning ställda marker anställa jakt efter skadliga rofdjur samt efter af domänstyrelsen lämnadt tillstånd äfven å annat djur. Att detta monopol på jakträtten på vissa kronans marker, som sålunda medgifvits vissa dess ämbets- och tjänstemän, ej har något sammanhang med förenämnda personers löneförmåner, utan fastmera är lämnad dem för att jakten å dessa marker icke skulle lämnas alldeles obegagnad, framgår tydligt af hvad vid 1862—63 års lagtima riksdag, dess sammansatta stats-, lag- samt allmänna besvärsoch ekonomiutskott i afgifvet betänkande uttalat i berörda hänseende: »Det har syns billigt att liksom enligt 1808 års jaktstadga öfverjägmästare äga att idka jakt å kronans allmänningar hvar inom sitt län, sådan förmån äfven meddelas skogs- och jägeristatens öfriga tjänstemän med afseende på hvars och ens tjänstgöringsområde, äfvensom på det icke vildbrådet å kronans skogar måtte gagnlöst förfaras och enär erfarenheten visat att jakten lättast vårdas därigenom att den begagnas fast med sparsamhet, det blifvit skogsstyrelsen öppet lämnadt, att efter omständigheterna tillåta skogs- och jägeribetjäningen att på skogar och marker, som stå under deras bevakning, anställa jakt efter allt vildt.»

Om nu därför denna förmån blifver dessa personer frantagen bör, därest missnöje öfver en sådan åtgärd skulle visa sig, ett sådant anses alldeles oberättigadt, så mycket mindre som, ifall man betraktar den inkomst jakträttens utöfvare skaffat sig såsom ett slags sportler, härflytande ur den af honom innehafda tjänstebefattningen, det vid våra senaste löneregleringar varit och är en genomgående princip att i möjligaste måtto borttaga de med de särskilda tjänsterna förenade extra inkomsterna. Då fiskerätten i statens fiskevatten icke är medgifven fiskeristatens tjänstemän, utan af staten utarrenderas eller på annat sätt göres inkomstbringande, har man svårt att finna någon hållbar anledning till att, när det gäller jakträtten, därvidlag helt andra bestämmelser skulle vara normerande.

Enligt hvad domänstyrelsen i sin senaste ämbetsberättelse upp-lyser, utgjorde kronoparkernas ytvidd vid 1909 års slut 4,582,207,01 hektar och med tanke på dessa stora vidder måste man lätt inse, att staten genom att utarrendera jakträtten på dessa marker skulle kunna skaffa sig en ingalunda obetydlig inkomst.

Jämväl en annan synpunkt kan man draga fram för att visa lämpligheten af att staten låter utarrendera jakträtten å sina kronoparker. Man inser nämligen lätt, att det för vårt land såsom varande ett numera mycket besökt turistland skulle vara af stor betydelse att kunna erbjuda arrenden å jaktmarker åt personer, som så att säga äro ständiga turister i landet år efter år.

Enligt min mening skulle denna utarrendering af jakträtten på kronoparkerna ske genom domänstyrelsens försorg för olika lång tid beroende på särskilda förhållanden, samt i dessa arrendekontrakt inflyta sådana bestämmelser, att garantier icke behöfde saknas för att krafven å jaktens vård och bestånd i möjligaste måtto blefve tillgodosedda. För att vinna detta ändamål håller jag före, att i vår gällande jaktstadga införes föreskrift därom, att jakträtten å kronopark och å all annan kronan tillhörig odisponerad mark utarrenderas.

Under åberopande af hvad jag sålunda här ofvan anført får jag hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående sådan ändring i gällande jaktstadga, att jakträtten å våra kronoparker hädanefter icke måtte tillkomma skogsstatens tjänstemän såsom en särskild förmån, utan att staten genom utarrendering af desamma måtte skaffa sig ekonomisk fördel af sina kronoparker, samt därefter för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill en sådan utredning kan gifva anledning.

Stockholm den 25 januari 1912.

Ivar Säfsstrand.
